

Súd: Okresný súd Trenčín
Spisová značka: 27C/108/2006
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3106216592
Dátum vydania rozhodnutia: 13. 11. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Erik Kačmár
ECLI: ECLI:SK:OSTN:2018:3106216592.6

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Trenčín v spore žalobcu: F. Z. S., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom K. - N. N., ul. P. 5, zastúpený Mgr. Romanom Tomanom, PhD, advokátom so sídlom v Bratislave, Rudnayovo nám. č. 1, proti žalovanej: Slovenská republika, v konaní zastúpená Ministerstvom spravodlivosti Slovenskej republiky, so sídlom v Bratislave, Župné námestie 13, o náhradu škody a iné, sudcom JUDr. Erikom Kačmárom, takto

rozhodol:

I. Súd žalobu **z a m i e t a**.

II. Žalovanej súd **p r i z n á v a** proti žalobcovi náhradu trov konania v plnom rozsahu.

o d ô v o d n e n i e :

1.1 Žalobou zo dňa 11.07.2016, v spojení s jej zmenou zo dňa 13.11.2018, ktorú súd pripustil uznesením vyhláseným dňa 13.11.2018, sa žalobca proti žalovanej domáha rozhodnutia súdu o splnení povinnosti žalovanej 1/ zaplatiť žalobcovi nemajetkovú ujmu vo výške 33.193,92 eur z titulu náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch za zásah do žalobcových ústavných práv a práv chránených dohovorom, vrátane práv osobnostných, 2/ zaplatiť žalobcovi 6.174,07 eur s úrokom z omeškania vo výške 8 % ročne z tejto sumy odo dňa 13.07.2006 do zaplatenia z titulu náhrady straty na zárobku, 3/ zaplatiť žalobcovi 4.521,76 eur z titulu náhrady trov obhajoby v trestnom konaní spolu s úrokom z omeškania vo výške 8% ročne z tejto sumy odo dňa 13.07.2006 do zaplatenia, 4/ zaplatiť žalobcovi 1.233,53 eur z titulu náhrady trov právneho zastúpenia spojených s predbežným prerokovaním nároku žalobcu na odškodnenie.

1.2 Podanú žalobu odôvodnil žalobca tým, že nárok na odškodnenie mu vznikol na základe § 5 zákona č. 58/1969 Zb. o zodpovednosti za škodu spôsobenú rozhodnutím orgánu štátu alebo jeho nesprávnym úradným postupom (ďalej aj ako "ZoZŠ") v súvislosti s nálezom Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej aj ako "Ústavný súd SR") zo dňa 11.1.2005, č. k. III. ÚS 220/04 - 84 v spojení s uznesením zo dňa 7.12.2005, č. k. III. ÚS 220/04 - 103 (ďalej aj ako "Nález ÚS zo dňa 11.1.2005"), ktorým Ústavný súd SR okrem iného v časti týkajúcej sa jeho osoby zrušil uznesenie Okresného súdu Trenčín sp. zn. 1Tp/50/2003 zo dňa 2. júna 2003, ktorým bola okrem iného lehota trvania jeho väzby predĺžená do 30.11.2003 a konštatoval aj porušenie čl. 5 ods. 3, ods. 4 Dohovoru a čl. 17 ods. 1, 2 a 5 Ústavy Slovenskej republiky. Nález ÚS zo dňa 11.1.2005 mu bol doručený dňa 7.2.2005. Zrušením Uznesenia Okresného súdu Trenčín zo dňa 2.6.2003 Nálezom ÚS zo dňa 11.1.2005 stratilo odo dňa 13.6.2003 ďalšie trvanie jeho väzby zákonný základ, pričom jeho väzba trvala až do 22.1.2004. Teda viac než 7 mesiacov bol držaný vo väzbe nezákonne.

1.3 Žalobca ďalej poukázal na znenia § 1 ods.1, ods. 2, § 4 ods. 1, § 10 ZoZŠ, čl. 1 ods. 2 Ústavy SR, čl. § 154c ods. 1 Ústavy SR, čl. 5 ods. 5 Dohovoru, čl. 17 ods. 1, ods.5, čl. 19 ods.1, ods.2 Ústavy SR, § 11 Občianskeho zákonníka.

1.4 Uplatnený nárok na náhradu nemajetkovej ujmy odôvodnil tým, že ak neoprávneným zásahom do práva na ochranu osobnosti bola spôsobená aj majetková škoda a postihnutá fyzická osoba si uplatňuje právo na náhradu takto vzniknutej škody, nič jej nebráni v tom, aby si - pri splnení zákonných podmienok - uplatnila svoje nároky aj podľa § 13 ods. 2 Občianskeho zákonníka. Ohľadne tohto záveru možno primerane odkázať na uznesenie Ústavného súdu Českej republiky zo dňa 20.5.2002, sp. zn. IV. ÚS 315/01. Držaním vo väzbe odo dňa 13.06.2003 do 22.01.2004 bez zákonného základu bolo závažným spôsobom zasiahnuté do jeho základných práv a slobôd a do osobnostných práv, najmä do práva na osobnú slobodu, ktorá bola eo ipso dotknutá kolúznou väzbou. Takisto do práva na súkromie vrátane rešpektovania jeho rodinných, sociálnych, kultúrnych, ale aj morálnych či materiálnych vzťahov voči iným fyzickým osobám, nakoľko nemohol predovšetkým udržiavať a prehĺbovať svoje vzťahy s rodinnými príslušníkmi a priateľmi, realizovať sa vo svojom povolání a rozvíjať svoj profesijný rast, venovať sa svojim záľubám a spoločenským aktivitám. Rovnako tak do práva na ľudskú dôstojnosť, ktorá bola eo ipso dotknutá kolúznou väzbou. A nakoniec bolo zasiahnuté do jeho občianskej cti, ktorá bola dotknutá skutočnosťou, že bol vo výkone väzby, a s tým súvisiace "onálepkovanie". V čase pozbavenia osobnej slobody žil v spoločnej domácnosti s rodičmi, Ing. Jánom Michalákom st. a Máriou Michalákovou, s ktorými mal hlboký a srdečný vzťah. Rovnaký vzťah mal aj k bratovi, Ing. arch. Daliborovi Michalákovi. Jeho trestné stíhanie a predovšetkým viac než ročné väzobné stíhanie značne podlomilo a naštrbilo ich vzájomné vzťahy, predovšetkým z dôvodu, že v tom čase pozbavenia osobnej slobody bol psychicky na dne, neustále trpel pocitmi zlyhania a úzkosti. Na jednej strane túžil po ich prítomnosti a podpore a na strane druhej sa pred nimi hanbil a nechcel, aby ho navštevovali, chcel sa tým trestať. Dnes už vie, že tieto pocity boli spôsobované depresiou, ktorú mu spôsobila izolácia od "normálneho života". Keď sa v januári 2002 jeho otcovi v značnej miere zhoršil zdravotný stav, bol zúfalý z toho, že nemôže byť pri ňom a všetky informácie, ktoré sa k nemu dostali poštou, boli v súvislosti s kontrolou pošty prevádzanou OČTK, značne neaktuálne. To spôsobovalo, že aj napriek priebežne prichádzajúcim správam (v priemere 2-3 týždňové meškanie), nikdy nevedel či je otec na tom naozaj zdravotne lepšie a ako sa cíti najbližší. Od roku 2001 prežíval vreľý a pevný partnerský vzťah s Miroslavou Sentpéteryovou. Ich vzťah pred jeho vzatím do väzby bolo možné charakterizovať ako hlboký, láskyplný a úprimný, ktorý plánovali spečatiť sobášom. V septembri roku 2002 priateľku požiadal o ruku a zasnúbili sa, pričom sa dohodli, že do roka sa zoberú. Manželstvo plánovali uzavrieť na prelome mesiaca august a september 2003. Jeho vzatím do väzby, predovšetkým však jej predĺžením až do januára 2004, sa naštrbili nielen plány o svadbe, ale boli ohrozené aj sny o ich spoločnej budúcnosti. Do doby prvého predĺženia väzby v ňom žila nádej, že s Miroslavou bude môcť bez problémov nadviazať na ich krásny vzťah a dúfal, že tých 6 mesiacov strávených v odlúčení ich vzťah priveľmi nepoznačí. Priateľka ho chodievala navštevovať do ústavu na výkon väzby raz do mesiaca, vždy keď to bolo možné vzhľadom na jej prácu a štúdium, čo mu dávalo silu a nádej, aby úplne nepodľahol depresii. Na druhej strane ho to však ničilo a ubíjalo, lebo počas týchto krátkych stretnutí sa jej nemohol dotýkať, nemohol ju držať v náručí, prejavovať jej nežnosti a pri každom jej odchode ho naplňala obava, či ju nevidí naposledy a či opäť o mesiac ešte príde. Týchto pocitov sa nemohol zbaviť napriek tomu, že do prvého predĺženia jeho väzby ho Mirka ubezpečovala o svojej láske a o tom, že ju neopustí. Veľký zlom v ich vzťahu nastal prvým predĺžením jeho väzby v júni 2003. Predĺženie lehoty trvania jeho väzby do 30.11.2003 ich oboch zastihlo nepripravených. Do toho času obaja verili tomu, že v júni 2003 sa pre nich táto nočná mora skončí a budú opäť spolu. K tomuto dospeli i vzhľadom na vyjadrenia jeho obhajcov. Od prvého predĺženia väzby sa ich vzťah veľmi skomplikoval, obaja prežívali hlbokú krízu. Jeho úplne ovládli pocity zlyhania, úzkosti a beznádeje, uvedomil si, že jeho väzba sa môže ešte niekoľkokrát predĺžiť, a to na dlhší čas, nakoľko tak pred 2.6.2003, ako aj po tomto dátume, bola akákoľvek snaha obhajcov a rodiny o jeho prepustenie na slobodu bezvýsledná. Beznádej u neho umocňovala i tá skutočnosť, že vo väzobných rozhodnutiach sa uvádzali ako dôvody väzby skutočnosti, ktoré boli úplne všeobecné alebo sa ho vôbec netýkali. Uvedomoval si, že jeho priateľka nemôže a ani nebude "do nekonečna" na neho čakať. V júni 2003 ho premožila taká silná depresia, že požiadal o pomoc psychológa. V ústave navštívil psychologičku, u ktorej absolvoval jedno sedenie. Toto stretnutie mu však v žiadnom smere nepomohlo, nakoľko psychologička sa ho snažila presvedčiť o tom, že i pre neho môže byť "prospešné", že je vo väzbe. V tejto súvislosti uviedla, že pre niektorých ľudí je dobré, že sú tam a nie vonku. Spomenula aj taký prípad, že keď istú osobu prepustili z väzby na slobodu, stala sa jej nehoda, pričom nezabudla podotknúť, že je otázne, či to bola naozaj dopravná nehoda. Jeho psychické problémy zbagatelizovala, resp. vôbec sa im nevenovala. Vzhľadom na posledne uvedené skúsenosti psychologickú pomoc počas ďalšieho trvania jeho väzby viac nevyhľadal. Do doby jeho prepustenia z väzby na slobodu sám, viac-menej neúspešne, bojoval s depresiami, ktoré ho ovládli. Mimoriadne ťažko psychicky zvládol obdobie od júna 2003 do septembra

2003, keď sa nevedel zmieriť s tým, že sa plánovaná a očakávaná svadba s jeho snúbenicou konať nebude. Ďalšou obrovskou ranou pre neho bolo druhé predĺženie jeho väzby dňa 21.11.2003, keď lehota trvania väzby bola predĺžená do 29.2.2004. Úplne ho ovládli pocity beznádeje, zúfalstva a frustrácie. Po prvom predĺžení lehoty trvania väzby mal pocit, že to jeho vzťah s Mirkou "neprežije", cítil, že sa medzi nimi niečo nezvratne zmenilo. Cítil, vedel, že ich vzťah sa rúca, a nevedel ako ho má zachrániť. Na jednej strane miloval Mirku, znamenala pre neho nádej a bola zmyslom jeho života, na strane druhej jej nechcel ubližovať tým, že od nej žiadal, aby na neho čakala. Úpornú snahu o prepustenie z väzby počas obdobia od júna 2003 do januára 2004 dokresľujú aj početné žiadosti o prepustenie z väzby na slobodu a sťažnosti podávané proti prvostupňovým väzobným rozhodnutiam. Po tom, čo bol koncom januára 2004 prepustený z väzby na slobodu, snažil sa pomaly a opatrne stavať na troskách ich vzťahu, pričom stále bojoval s depresiami, ktoré plynuli z viac než ročnej úplnej spoločenskej a sociálnej izolácie. Mirkinu priazeň si získaval veľmi pomaly, "tvrd" o jej lásku a dôveru bojoval. Mal neustále strach, že ju navždy stratí a to napriek tomu, že bol už na slobode. Trpel pocitmi zlyhania a strachu zo samoty. Trvalo im dlho, kým dokázali psychicky spracovať to, čím prešli. Nakoniec si našli k sebe opäť cestu a rok potom, čo bol prepustený z väzby, boli schopní plánovať si spoločnú budúcnosť. Dňa 10.9.2005 sa zosobášili a dňa 7.6.2006 sa im narodila dcérka Lea Michaláková. Je presvedčený, že psychická ujma, ktorá mu bola spôsobená väzobným stíhaním, by nenabrala takú intenzitu a nezasiahla by tak hlboko do jeho súkromných a rodinných vzťahov, ak by nedošlo k predĺženiu lehoty jeho väzobného stíhania uznesením Okresného súdu Trenčín zo dňa 2. júna 2003, sp.zn. 1Tp 50/2003 a vo väzbe by nestrávil ďalších 8 mesiacov. Nakoľko náprava následkov spôsobených porušením práv garantovaných Ústavou SR a Dohovorom je len konštatovaním ich porušenia nedostačujúca, a žiadna forma morálneho zadosťučinenia nepostačuje k tomu, aby bola primerane vyvážená a zmiernená nemajetková ujma vzniknutá na jeho právach, žiada, aby mu bola nahradená nemajetková ujma v peniazoch vo výške 1.000.000,- Sk (teda 33.193,92 eur).

1.5 Uplatnený nárok na náhradu škody odôvodnil žalobca tým, že podľa § 20 a nasl. ZoZŠ pokiaľ nie je ustanovené inak, spravujú sa právne vzťahy upravené v tomto zákone Občianskym zákonníkom. Strata na zárobku sa uhrádza, aj keď nejde o škodu na zdraví. Ustanovenie § 447 ods. 2 Občianskeho zákonníka platí v týchto prípadoch obdobne. Podľa § 445 Občianskeho zákonníka strata na zárobku, ku ktorej došlo pri škode na zdraví, uhradzuje sa peňažným dôchodkom; pritom sa vychádza z priemerného zárobku poškodeného, ktorý pred poškodením dosahoval. V čase vzatia do väzby bol zamestnaný vo VÚB, a.s. - pobočka Poprad, ako finančný poradca. V treťom kvartáli roku 2002, kedy v mesiaci júl odpracoval 178,25 hodín, v mesiaci august 170,50 hodín a v mesiaci september 147,25 hodín, jeho hrubá mzda za toto obdobie predstavovala sumu 69.401,- Sk (16.049 + 38.501 + 19.851). V období od 13.6.2003 do 22.1.2004 jeho priemerný hodinový zárobok predstavoval sumu 150,- Sk. Vzhľadom na to, že jeho denný pracovný čas bol 7,75 hod. bol jeho priemerný denný zárobok vo vyššie uvedenom období 1.162,50 Sk (7,75 x 150). Strata na zárobku počas jeho nezákonného držania vo väzbe v období od 13.6.2003 do 22.1.2004 predstavuje sumu 186.000,- Sk (1.162,5 Sk x 160 počet pracovných dní vrátane sviatkov v období od 13.6.2003 do 22.1.2004), teda 6.174,07 eur.

1.6 V rámci nároku na náhradu škody si žalobca uplatňuje aj právo na náhradu trov obhajoby v súvislosti s väzbou. To odôvodnil tým, že rozhodnutie orgánu činného v trestnom konaní, ktoré nie je v súlade so zákonom, môže vyvolať zo strany obhajoby procesné úkony smerujúce k odstráneniu nežiaducich právnych následkov pre obvineného, ktoré by v prípade správneho rozhodnutia neboli potrebné. Takéto rozhodnutie môže byť príčinou vzniku nákladov za úkony obhajoby v záujme obvineného a náklady vynaložené na ne sú v príčinnej súvislosti s nezákonnými rozhodnutiami, lebo boli týmito rozhodnutiami vyvolané. Za takto vzniknutú škodu je daná zodpovednosť (mutatis mutandis rozhodnutie Najvyššieho súdu Českej republiky uverejnené v Zbierke súdnych rozhodnutí a stanovísk vydávanej Najvyšším súdom ČR pod Č. R 24/1992). Nakoľko zrušením uznesenia Okresného súdu Trenčín zo dňa 2.6.2003 Nálezom ÚS SR zo dňa 11.1.2005 stratilo odo dňa 13.6.2003 ďalšie trvanie jeho väzby akýkoľvek zákonný základ, všetky úkony obhajoby, ktoré smerovali k jeho prepusteniu z väzby na slobodu, podliehajú náhrade. Trovy obhajoby v trestnom konaní sú určené odmenou advokáta v zmysle § 22 ods. 1 v spojení s § 15 a nasl. vyhlášky MS SR č. 163/2002 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb (ďalej len "Vyhláška č. 163/2002 Z. z."). V predmetnej veci jeho obhajcovia JUDr. Ján Havlát a Mgr. Roman Toman, PhD. vykonali od 13.6.2003 do 22.1.2004 úkony právnej pomoci smerujúce k jeho prepusteniu z väzby na slobodu, resp. s tým nevyhnutne súviseli. Tieto trovy vyčíslil v sume 136.222,50 Sk (teda 4.521,76 eur).

1.7 Uplatnené právo na trovy právneho zastúpenia v súvislosti s predbežným prerokovaním odôvodnil tým, že náklady spojené s predbežným prerokovaním nároku na náhradu škody podľa zákona č. 58/1969 Zb. sú príslušenstvom tohto nároku (rozsudok Najvyššieho súdu SR z 30.3.1999, sp. zn. 2 Cdo 7/99, uverejnený v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. 26/2000). V súvislosti s uplatnením si jeho nároku u žalovanej mu vznikli náklady spojené s predbežným prerokovaním, a to odmena advokáta za poskytnuté právne služby v celkovej výške 37.161,30 Sk (teda 1.233,53 eur) za dva úkony právnej služby.

2.1 Žalovanej, ktorá je v konaní zastúpená Ministerstvom spravodlivosti Slovenskej republiky, ďalej aj ako „zástupca žalovanej“, bola žaloba spolu s prílohami doručená dňa 25.01.2007.

2.2 Na doručení žalobu reagoval zástupca žalovanej vyjadrením zo dňa 18.05.2007, v ktorom uviedol najmä to, že žalobca ani žiadosťou o predbežné prerokovanie jeho nároku (§ 9 ods. 1 cit. zákona) a ani žalobou pred súdom nepreukázal, že by bolo trestné stíhanie voči nemu zastavené, alebo že by bol oslobodený spod obžaloby. Nevzniklo mu preto právo na náhradu škody spôsobenej rozhodnutím o väzbe (§ 5 ods. 1 cit. zákona). Proti žalobcovi bolo začaté trestné stíhanie, na základe ktorého bol potom vzatý do väzby. Ide o rozhodnutie vyšetrovateľa zo dňa 9.12.2002 zn. ČVS:VKE-14/0VOŽTČ-BB-2002, ktorým bolo žalobcovi vznesené obvinenie pre trestný čin sprenevery podľa § 248 ods. 1,4 písm. b) Trestného zákona. Toto uznesenie by malo predstavovať základ nároku na náhradu škody uplatňovanej žalobcom. Ale toto uznesenie nebolo zrušené pre nezákonnosť príslušným orgánom, ako vyžaduje § 4 ods. 1 zákona č. 58/1969 Zb. Pokiaľ toto právoplatné rozhodnutie vyšetrovateľa nebolo zrušené pre nezákonnosť príslušným orgánom, nevznikol žalobcovi nárok na úspešné uplatnenie náhrady škody (§ 4 ods. 1 cit. zákona). Pokiaľ žalobca v súvislosti s jeho žalobou a nárokom poukazoval na nález Ústavného súdu SR č. III.ÚS 220/04-84 zo dňa 11. januára 2005, treba uviesť, že Ústavný súd SR rozhodoval len o nezákonnosti predĺženia väzby žalobcu. Ale súbežne uznesením Krajskej prokuratúry v Trenčíne zo dňa 22.1.2004 č. 1 Kv 59/02-1492 bol žalobca z väzby prepustený na slobodu. Ani nález Ústavného súdu a ani uznesenie Krajskej prokuratúry v Trenčíne nie sú rozhodnutiami príslušného orgánu, ktorými by bolo zrušené uznesenie o začatí trestného stíhania žalobcu pre jeho nezákonnosť. Žalobca takto nemá právny titul na náhradu škody v zmysle § 4 ods. 1 zákona č. 58/1969 Zb.. Za predĺženie väzby žalobcu Ústavný súd SR svojim nálezom poskytol žalobcovi aj finančné zadostučinenie v sume 20.000,- Sk, čím zhojil jeho nemajetkovú ujmu vo veci. Preto podľa neho je žaloba žalobcu nedôvodná v celom rozsahu.

3.1 Za účelom rozhodnutia o podanej žalobe súd nariadil pojednávania, na ktoré predvolal právneho zástupcu žalobcu a zástupcu žalovanej.

3.2 Právny zástupca žalobcu na pojednávaniach uviedol najmä to, že žalobca zotráva na podanej žalobe. Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd zabezpečuje žalobcovi širšiu ochranu práv, preto má prednosť pred vnútroštátnym zákonom upravujúcim odškodňovanie poškodených osôb z dôvodu nezákonného rozhodnutia o väzbe. Preto je úplne irelevantné poukazovať a brániť sa stanovením § 5 ods. 1 zák. č. 58/1969 Zb.. Pokiaľ ide o vyplatenú čiastku 20.000 Sk, táto náhrada bola vyplatená len v súvislosti s porušením práva, nie ako zadostučinenie týkajúce sa ostatných nárokov, ktoré si uplatňuje žalobca touto žalobou.

3.3 Žalobca na pojednávaní dňa 28.09.2007 vypovedal najmä to, že čo sa týka jeho vzatia do väzby dňa 10.12.2002 prišli k nim domov príslušníci polície, vykonali domovú prehliadku a zobrali ho na policajnú stanicu za účelom vyjadrenia sa k podozreniu zo spáchania trestného činu. Najskôr išli na policajnú stanicu v Poprade, potom do Novej Dubnice, kde bol v cele predbežného zadržania. Počas celého transportu nemal žiadnu možnosť osobnej hygieny, bol stále v tom istom oblečení, na jeho psychiku to nepôsobilo dobre. Dňa 12.12.2002 bol rozhodnutím okresného súdu vzatý do väzby a prevezený do Leopoldova. Odo dňa domovej prehliadky až po prevoz do Leopoldova nemal možnosť komunikovať a samozrejme v Leopoldove, kde bol vo výkon väzby mohol komunikovať len korešpondenciou. Pokiaľ komunikoval s rodinou, listy obdržal vždy s 2-3 týždňovým oneskorením. Prvé osobné stretnutie s rodičmi, resp. s matkou a bratom mal niekedy vo februári 2003, vtedy sa aj dozvedel, že otec bol hospitalizovaný na infarkt. Ťažko znášal, že prvý pol rok ho nemohla navštevovať snúbenica, t. č. manželka. Prvý pol rok vo väzbe bol príšerný, celé to vnímal ako absolútne mrhanie času. Veril, že sa čoskoro z väzby dostane von, nakoľko pri výsluchoch vyšetrovateľov hovoril pravdu, neodmietal konfrontáciu. Čas strávený vo väzbe, resp. v cele pozostával v podstate len v tom, že sa človek pozerá do okna a steny. Prostredníctvom svojho advokáta sa snažil využívať všetky zákonné možnosti na

prepustenie. Všetky jeho žiadosti však boli zamietnuté, začal pociťovať beznádej. Dost' zle znášal i tú skutočnosť, že v čase, keď otec dostal infarkt, mu zomrela aj babka. Najväčšie útrapy mu však spôsobovalo odlúčenie od snúbenice. Našťastie sa však všetko skončilo dobre, keď po prepustení z väzby sa zosobášili a majú dcéru. Čo sa týka návštev, tieto boli povolené len 1 x mesačne, a to len blízkej rodine, to znamená matke, otcovi a bratovi. Matka a brat prišli vždy, keď mohli, otcovi v návštevách občas zabránil jeho zlý zdravotný stav. Snúbenica ho nemohla navštevovať tak ako rodičia, nakoľko nebola považovaná za blízku rodinu. Pokiaľ jej to však bolo umožnené, vždy sa zúčastnila návštevy. Čo sa týka jeho psychického stavu, po prvom predĺžení väzby mal depresiu, využil služby ústavu a navštívil psychológa. Čiastočne mu to pomohlo, ale v konečnom dôsledku sa so všetkými trápeniami musel vysporiadať sám. Celý pohovor so psychologičkou bol vedený len v línii faktov, psychologička sa ho snažila presvedčiť, aby i na väzbe videl niečo pozitívne, aby to chápal aj ako určitý druh ochrany, keď ako sama povedala, niekedy osoby prepustené z väzby umierajú za záhadných okolností, za záhadných dopravných nehôd. Potom, čo došlo k jeho prepusteniu sa po návrate domov do pôvodnej práce vrátiť nemohol, požiadal o skončenie pracovného pomeru dohodou. O nejaký čas si našiel prácu, túto robí doposiaľ. V práci je spokojný. Ide o špeditérsku firmu s medzinárodnou kamiónovou dopravou. Po návrate k rodičom a k snúbenici, bol samozrejme rád, že ich uvidí, ale zároveň mal obavu, či sa medzi nimi niečo nezmenilo. Našťastie rodičia aj snúbenica boli v tomto senzační. I keď vzťahy so snúbenicou boli naštrbené, po opätovnom dobývaní dôvery sa ich vzťah možno povedať dostal do pôvodnej roviny. Najväčšie obavy mal z toho, či dokáže opätovne získať dôveru nielen jeho manželky, ale najmä svokrovcov.

3.4 Svedok Dalibor Michalák na pojednávaní dňa 28.09.2007 vypovedal najmä to, že je žalobcovým bratom. O tom, že u nich doma v Poprade prebehla domová prehliadka a že odvedli brata, sa dozvedel od matky, ktorá mu telefonovala. Nikto z nich, ani on, ani matka, ani otec nevedeli, kde sa brat nachádza. Kontaktoval preto svoju kamarátku, ktorá mu odporučila právneho zástupcu Mgr. Tomana. Až potom sa dozvedeli, že brat bol predvedený do cely predbežného zadržania v Novej Dubnici. Išli za ním, avšak ani právnemu zástupcovi nebolo umožnené sa stretnúť s bratom. Celá rodina boli v neistote, nevedeli čo sa stalo a z akého dôvodu bol brat vzatý do väzby. Vedeli len, že každých 14 dní môžu žiadať o prepustenie z väzby, toto aj učinili, ich žiadosti však boli zamietnuté. Taktiež bolo zvláštne, že až v marci 2003 bolo umožnené právnemu zástupcovi nahliadnuť do spisu. Bolo im povedané, že na vzatie väzby na 6 mesiacov stačí len podozrenie. V júni 2003 bola predĺžená väzba brata, a to bez toho, aby boli uvedené nejaké nové dôvody. On mal pocit, že zdôvodnenie uznesenia bolo opísané z predchádzajúceho uznesenia. Celá ich rodina trpeli právnou neistotou, nemali žiadne informácie. Po mesiaci od vzatia brata do väzby, on s mamou ho išli pozrieť. Matka bola na tom psychicky veľmi zle. V čase zadržania, t.j. v decembri 2002 mal brat 11 mesačnú známosť. Ťažko bolo vysvetľovať bratovej snúbenici, čo sa vlastne deje. Medzi bratom a ním je veľmi hlboký citový vzťah, brat je po rodičoch pre neho najbližšou osobou. Vždy si pomáhali, nikdy neboli v konflikte. Je ochotný pre neho urobiť všetko, čo je v jeho možnostiach. Osobne si nevie vysvetliť, prečo musel tak trpieť. On bol na všetkých návštevách, ktoré mu v ústave umožnili, videl na bratovi, že väzbu znáša veľmi zle, navyše v tom období vstúpili do platnosti sprísnené podmienky pre osoby vo výkone väzby a trestu odňatia slobody. Spolu s rodičmi sme sa snažili brata povzbudzovať, písali mu dlhé listy, uisťovali ho, že sa dostane von. Snažili sa mu byť psychickou podporou, aby vydržal. Vie, že v ústave navštívil psychológa. Hneď ako bol prepustený na slobodu, cestoval za ním do Leopoldova a spolu išli do Popradu. Brat sa snažil navštíviť lekára a dať sa dokopy. V konečnom dôsledku možno povedať, že táto zlá skúsenosť ich rodinu ešte viac scelila. Ja veľmi rád, že bratov vzťah so snúbenicou sa udržal a že majú šťastné manželstvo.

3.5 Svedkyňa Mária Michaláková na pojednávaní dňa 28.09.2007 vypovedala najmä to, že je matkou žalobcu. Bolo to asi 10.12.2002 v skorých ranných hodinách. Ktosi zaklopal na dvere, bola ešte v pyžame, pýtali sa na syna. Dostala taký šok, že jej stuhla šija a rok musela chodiť na rehabilitáciu. Následne syna vzali nevie kam. V tomto období jej veľmi pomohol starší syn, ktorý zabezpečil advokáta, s ktorým sa im podarilo vypátrať, že syn je v cele predbežného zadržania v Novej Dubnici. Pre ňu to bolo hrozné obdobie, v práci sa nemohla sústrediť, jej manžel dostal infarkt, navyše ešte zomrela aj svokra. V tom období schudla 12 kíľ, bola a aj v súčasnosti je na tabletkách. Po tom, čo im bolo umožnené navštíviť syna vo väzbe v Leopoldove, spolu so starším synom, nevynechali ani jednu príležitosť, chodili tam každý mesiac, bolo to však málo. Ona osobne na tom bola psychicky veľmi zle, i napriek tomu synovi písala každý deň listy a povzbudzovala ho, aby vydržal. Oboch synov veľmi ľúbi, vždy vychádzali veľmi dobre, nikdy s nimi nebol žiaden problém. Obidvaja skončili vysoké školy. Žalobca ovláda 3 jazyky. Prostredie v Leopoldove je hrozné, na synovi videla, že to ťažko znášal, nedokáže sa s ním o tomto prostredí vôbec

baviť, veľmi ju to bolí a deprimuje. Po prepustení z väzby ho celá rodina brali s pochopením, snažili sa mu pomôcť.

3.6 Svedok Ján Michalák na pojednávaní dňa 28.09.2007 vypovedal najmä to, že je otcom žalobcu. Dňa 12.12.2002 ráno o 6.00 hod. k nim do bytu vstúpila skupina mužov, ukázali im potvrdenie na domovú prehliadku. Pre neho a aj pre manželku to bol obrovský šok. Zarazilo ho povolenie na domovú prehliadku, ktoré sa vzťahovalo na iný byt v Kežmarku. Išiel v ten deň do práce veľmi zdrvený s tým, že syn mal ísť len na vypočutie. Keď sa však vrátil domov, syn doma nebol, a to bol pre neho ďalší šok. Dlhو nevedeli, kde je. Jeho pobyt sa im podarilo zistiť až vďaka advokátovi. Všetko okolo jeho zadržania sa dozvedeli až po súde v Trenčíne, kde bol vzatý do kolúznei väzby. To všetko na neho zapôsobilo tak, že 13.01.2003 dostal infarkt. Potom sa liečil a syna išiel navštíviť až v marci 2003. Bolo to pre neho veľmi ťažké, celá rodina veľmi trpela a samozrejme trpel hlavne ich syn. Stále mu písali, povzbudzovali ho, v tomto období zomrela aj babka. Podľa toho, čo syn písal v listoch, väzbu v Leopoldove znášal veľmi zle. Celá rodina sa snažila robiť všetko pre to, aby sa z väzby čo najskôr dostal von. V júni 2003 žiadali Generálnu prokuratúru SR aj Ministerstvo spravodlivosti SR o prešetrenie celej veci. Ťažko znášali, že pokiaľ sa v novinách písalo o Devín banke, stáli tam iniciály ich syna. Snažili sa radšej o tom nehovoriť. Po tom, čo bol v júni na liečení, sa jeho zdravotný stav zlepšil a spolu s manželkou aj so starším synom každý mesiac chodili syna navštevovať. Po prepustení z väzby sa syn samozrejme vrátil domov, podarilo sa mu aj riadne zamestnať. I napriek tomu však väzba poznačila žalobcu na celý život a poznačila aj ich.

3.7 Svedkyňa Mgr. Miroslava Michaláková na pojednávaní dňa 09.11.2007 vypovedala najmä to, že je manželkou žalobcu. Rodičia manžela skutočnosť, že bol vzatý do väzby pred ňou spočiatku tajili. Pre ňu bola táto skutočnosť zdruvujúca. Bolo ponižujúce, že ich korešpondencia bola kontrolovaná. Po povolení návštev sa mohli rozprávať len cez mriežku, čo bolo dehonestujúce. Bolo to jednoducho utrpenie. Snaží sa na to celé čo najskôr zabudnúť. V súčasnosti majú dcéru a snažia sa žiť len pre ňu. Žalobca je citlivý človek a väzba ako také ho položila.

3.8 Súd uznesením zo dňa 09.11.2007 konanie prerušil do právoplatného skončenia trestného konania vedeného proti žalobcovi na Špeciálnom súde v Pezinku.

3.9 Uznesením zo dňa 11.07.2018 súd rozhodol o pokračovaní v konaní. Následne vytyčil na deň 13.11.2018 pojednávanie, ktorého sa zúčastnili žalobca, jeho právny zástupca a zástupca žalovanej. Na tomto pojednávaní súd uznesením pripustil zmenu žaloby, ktorá znie tak, že sa ňou žalobca domáha rozhodnutia súdu, že : „Žalovaná je povinná zaplatiť žalobcovi 33.193,92 eur z titulu náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch za zásah do žalobcových ústavných práv a práv chránených dohovorom, vrátane práv osobnostných do 3 dní odo dňa právoplatnosti rozsudku. Žalovaná je povinná zaplatiť žalobcovi 6.174,07 eur s úrokom z omeškania vo výške 8% ročne z tejto sumy odo dňa 13.07.2006 do zaplataenia z titulu náhrady straty na zárobku do 3 dní odo dňa právoplatnosti rozsudku. Žalovaná je povinná zaplatiť žalobcovi 4.521,76 eur z titulu náhrady trov obhajoby v trestnom konaní do 3 dní odo dňa právoplatnosti rozsudku spolu s úrokom z omeškania vo výške 8% ročne z tejto sumy odo dňa 13.07.2006 do zaplataenia. Žalovaná je povinná zaplatiť žalobcovi 1.233,53 eur z titulu náhrady trov právneho zastúpenia spojených s predbežným prerokovaním nároku žalobcu na odškodnenie do 3 dní odo dňa právoplatnosti rozsudku.“

3.10 Súd v priebehu konania vykonal dokazovanie výsluchom žalobcu, výsluchom svedkov Mgr. S. S., Z. S., S. S. a O. S., a oboznámením sa s listinnými dôkazmi, a to: č. I. 19 nález ÚS SR, č. I. 33 opravné uznesenie ÚS SR, č. I. 35 žiadosť o predbežné prerokovanie nároku, č. I. 44 uznesenie OS TN, sp. zn. 1Tp/114/2002, č. I. 47 uznesenie KS TN, č. I. 49 uznesenie prokurátora KP v TN, č. I. 51 uznesenie OS TN, sp. zn. 1Tp/50/2003.

4.1 Po vykonanom dokazovaní súd zistil tento, pre rozhodnutie o žalobe podstatný skutkový stav:

4.2 Žalovaný bol ako obvinený od 09.12.2002 trestne stíhaný pre trestný čin sprenevery podľa § 248 ods.1, ods.4 písm.b/, ods.5 Trestného zákona č. 140/1961 Zb., pričom vo väzbe bol od 12.12.2002 do 22.01.2004. Rozsudkom NSSR z 23.01.2018 sp.zn. 2To/11/2016 bol oslobodený spod obžaloby v tejto trestnej veci. Do väzby bol vzatý uznesením Okresného súdu Trenčín sp.zn. 1Tp/114/02 zo dňa 14.12.2002, s jej začiatkom dňa 12.12.2002 o 06.00 hod.. Z väzby bol prepustený dňa 22.01.2004 a to uznesením prokurátora Krajskej prokuratúry v Trenčíne 1Kv 59/02 z 22.01.2004. Počas výkonu väzby

bola uznesením Okresného súdu Trenčín sp.zn. 1Tp/50/2003 z 02.06.2003 predĺžená lehota trvania jeho väzby do 30.11.2003. Ústavný súd SR Nálezom sp.zn. III. ÚS 220/04 z 11.01.2005 zrušil uvedené uznesenie Okresného súdu Trenčín sp.zn. 1Tp/50/2003 z dôvodu porušenia práv žalobcu podľa článkov 17 ods.1, ods.2 a ods.5 Ústavy SR a článkov 5 ods.3, ods.4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Za toto porušení práv mu priznal finančné zadosťučinenie vo výške 20.000,-Sk.

5.1 Podľa § 488 Občianskeho zákonníka záväzkovým vzťahom je právny vzťah, z ktorého veriteľovi vzniká právo na plnenie (pohládávka) od dlžníka a dlžníkovi vzniká povinnosť splniť záväzok.

5.2 Podľa § 489 Občianskeho zákonníka záväzky vznikajú z právnych úkonov, najmä zo zmlúv, ako aj zo spôsobenej škody, z bezdôvodného obohatenia alebo z iných skutočností uvedených v zákone.

5.3 Podľa § 494 Občianskeho zákonníka z platného záväzku je dlžník povinný niečo dať, konať, niečoho sa zdržať alebo niečo trpieť a veriteľ je oprávnený to od neho požadovať.

5.4 Podľa § 11 Občianskeho zákonníka fyzická osoba má právo na ochranu svojej osobnosti, najmä života a zdravia, občianskej cti a ľudskej dôstojnosti, ako aj súkromia, svojho mena a prejavov osobnej povahy.

5.5 Podľa § 13 ods.1, ods.2, ods.3 Občianskeho zákonníka fyzická osoba má právo najmä sa domáhať, aby sa upustilo od neoprávnených zásahov do práva na ochranu jeho osobnosti, aby sa odstránili následky týchto zásahov a aby mu bolo dané primerané zadosťučinenie. Pokiaľ by sa nezdalo postačujúce zadosťučinenie podľa odseku 1 najmä preto, že bola v značnej miere znížená dôstojnosť fyzickej osoby alebo jeho vážnosť v spoločnosti, má fyzická osoba tiež právo na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch. Výšku náhrady podľa odseku 2 určí súd s prihliadnutím na závažnosť vzniknutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k porušeniu práva došlo.

5.6 Podľa § 5 ods.1 zákona č. 58/1969 Zb. o zodpovednosti za škodu spôsobenú rozhodnutím orgánu štátu alebo jeho nesprávnym úradným postupom, právo na náhradu škody spôsobenej rozhodnutím o väzbe má voči štátu ten, na kom bola väzba vykonaná, ak bolo proti nemu trestné stíhanie zastavené alebo ak bol spod obžaloby oslobodený.

5.7 Podľa § 23 zákona č. 58/1969 Zb. o zodpovednosti za škodu spôsobenú rozhodnutím orgánu štátu alebo jeho nesprávnym úradným postupom, právo na náhradu škody podľa prvej časti druhej hlavy sa premičí za rok odo dňa, keď nadobudlo právoplatnosť oslobodzujúce rozhodnutie alebo rozhodnutie odsudzujúce na miernejší trest alebo rozhodnutie, ktorým bolo trestné konanie zastavené.

6.1 Po vykonaní dokazovania súd zistil pre rozhodnutie o žalobe podstatný skutkový stav, na ktorý aplikoval citované ustanovenia právnych predpisov, vec právne posúdil a rozhodol o žalobe na základe nasledovných právnych úvah.

6.2 Žalobca sa podanou žalobou domáha „odškodnenia“, resp. náhrady ujmy spôsobenej mu nezákonným rozhodnutím, a to uznesením Okresného súdu Trenčín, sp.zn. 1Tp/50/2003 z 02.06.2003, ktorým bola okrem iného predĺžená lehota jeho väzby do 30.11.2003, a ktoré neskôr Ústavný súd SR Nálezom sp.zn. III. ÚS 220/04 z 11.01.2005 zrušil. Žalobca tvrdí, že v dôsledku tohto zrušeného rozhodnutia bol držaný vo väzbe nezákonne viac ako 7 mesiacov. Okrem náhrady nemajetkovej ujmy požaduje aj náhradu škody, ktorá mu vznikla v podobe straty na zárobku, vynaložených peňažných prostriedkov na trovy obhajoby a na trovy právneho zastúpenia spojenými s predbežným prerokovaním nároku žalobcu na odškodnenie

6.3 Právo na uplatnenú nemajetkovú ujmu odôvodnil znením § 11 a § 13 Občianskeho zákonníka, pretože bol zasiahnuté do jeho osobnostných práv. Takisto však poukázal aj na zákon č. 58/1969 Zb. o zodpovednosti za škodu spôsobenú rozhodnutím orgánu štátu alebo jeho nesprávnym úradným postupom. Tento nárok zároveň aj predbežne prerokoval so žalovaným v zmysle zákona č. 58/1969 Zb..

6.4 Žalobca tvrdí, že bol nezákonne držaný vo väzbe v období od 13.06.2003 do 22.01.2004 na základe (nezákonného) uznesenia Okresného súdu Trenčín, sp.zn. 1Tp/50/2003 z 02.06.2003, ktorým bola predĺžená lehota jeho väzby do 30.11.2003. Toto však nie je správny záver, pretože jednak o jeho

ďalšom ponechaní vo väzbe bolo po tomto rozhodnutí opätovne kladne rozhodnuté jednak v súvislosti so žiadosťou žalobcu (v poradí treťou) o prepustenie z väzby a v súvislosti s ďalším návrhom prokurátora o predĺženie lehoty väzby, a takisto preto, že nezákonnosť ďalšieho trvania jeho väzby nie je možné vyvodiť z nálezů ÚSSR sp.zn. III. ÚS 220/04 z 11.01.2005. Ústavný súd výslovne uviedol, že neskúmal vecnú správnosť rozhodnutia okresného súdu o ponechaní žalobcu vo väzbe, ale toto rozhodnutie zrušil pre jeho nepreskúmateľnosť, arbitrárnosť. Za túto ujmu na jeho právach bol žalobca „odškodnený“ priznaním finančného zadosťučinenia v sume 20.000,-Sk. Teda porušenie jeho práv garantovaných článkami 17 ods.1, ods.2 a ods.5 Ústavy SR a článkami 5 ods.3, ods.4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, a to zrušeným uznesením o predĺžení lehoty jeho väzby, bolo kompenzované finančným zadosťučinením vo výške 20.000,-Sk, ktoré považoval Ústavný súd SR za primerané (žalobca sa domáhal pred Ústavným súdom SR finančného zadosťučinenia celkovo v sume 140.000,-Sk).

6.5 Odškodnenie za celú väzbu patrí žalobcovi podľa zákona č. 58/1969 Zb. po tom, čo bol spod obžaloby oslobodený, avšak nie pre nezákonnosť „čiasťového“ väzobného rozhodnutia o predĺžení lehoty väzby, ale pre nezákonnosť uznesenia o vznesení obvinenia, ktoré sa nepreukázalo v trestnom konaní (rozsudkom súdu) ako dôvodné. Nárok na náhradu škody spôsobenej začatím a vedením trestného stíhania, ktoré sa neskončilo právoplatným odsúdením, je judikatúrou súdov považovaný za špecifický prípad zodpovednosti štátu za škodu, ktorý sa posudzuje ako nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím. napr. nález ÚSSR z 14.09.2016 sp.zn. I. ÚS 395/2016, či I. ÚS 320/2016 z 07.07.2016, či uznesenie NSSR 3Cdo 181/2017 z 25.04.2018. V súčasnosti žalobcovi nič nebráni uplatniť si odškodnenie za celú dobu jeho väzby z titulu nezákonnosti uznesenia o vznesení obvinenia, a nie pre nezákonnosť uznesenia o predĺžení lehoty trvania väzby (jedného z viacerých rozhodnutí o väzbe vydaných počas trvania väzby).

6.6 Žalobca teda v stručnosti zamieňa nezákonnosť jeho väzby s nezákonným väzobným rozhodnutím, ktorého nezákonnosť nespočívala v nezákonnom ponechaní vo väzbe, ale v jeho nedostatočnom odôvodnení (a tobož nie vo väzbe po 09.10.2003, kedy okresný súd opätovne zamietol žiadosť žalobcu o prepustenie z väzby. Neskôr ešte rozhodoval o druhom návrhu prokurátora na predĺženie lehoty väzby - 21.11.2003 a o tretej žiadosti žalobcu o jeho prepustenie z väzby - 09.12.2003). Absentuje tu teda vzťah priamej (bezprostrednej) príčinnej súvislosti medzi nezákonným rozhodnutím (uznesenie Okresného súdu v Trenčíne sp.zn. 1Tp/50/2003 o predĺžení väzby) a trvaním väzby žalobcu od 02.06.2003 do 22.01.2004, a teda aj ostatnými uplatnenými nárokmi žalobcu. V tejto súvislosti súd uvádza, že vzťahom príčinnej súvislosti (kauzálny nexus) medzi nezákonným rozhodnutím a vznikom škody sa v právnej teórii označuje priama väzba javov (objektívnych súvislostí), v rámci ktorého jeden jav (príčina) vyvoláva druhý jav (následok). O vzťah príčinnej súvislosti ide, ak je medzi nezákonným rozhodnutím a škodou vzťah príčiny a následku. Ak bola príčinou vzniku škody iná skutočnosť, zodpovednosť za škodu nenastáva. V danom prípade medzi žalobou uplatnenou náhradou škody a nemajetkovej ujmy a nezákonným uznesením Okresného súdu v Trenčíne sp.zn. 1Tp/50/2003 o predĺžení väzby, nie je daná priama príčinná súvislosť. Tá je daná vo vzťahu k uzneseniu o vznesení obvinenia žalobcovi (ktoré sa v zásade v prípade oslobodenia obvineného považuje za nezákonné rozhodnutie). Uplatnený „čiasťkový“ nárok žalobcu je uplatniteľný v rámci celkového nároku na náhradu škody spôsobenej začatím a vedením trestného stíhania, ktoré sa neskončilo právoplatným odsúdením. Nie však pre porušenie práva žalobcu (ako väzobne stíhaného obvineného) na riadne odôvodnenie väzobného súdneho rozhodnutia. Preto súd žalobu zamietol v celom rozsahu.

6.7 Vo vzťahu k uplatnenému nároku, ktorý žalobca odôvodnil zásahom do jeho osobnostných práv podľa § 11 Občianskeho zákonníka súd uvádza, že predpokladom ochrany osobnosti podľa § 11 a nasl. Občianskeho zákonníka je existencia neoprávneného zásahu do osobnosti žalobcu. V danom prípade malo byť držaním žalobcu vo väzbe od 13.06.2003 do 22.01.2004 zasiahnuté do jeho práva na osobnú slobodu, na súkromie, ľudskú dôstojnosť a občiansku česť. Nezákonné držanie v tejto väzbe bolo uskutočnené podľa žalobcu uznesením Okresného súdu Trenčín o predĺžení trvania jeho väzby, ktoré bolo neskôr ústavným súdom zrušené.

6.8 Súd vo vzťahu k tomuto právnemu nároku uvádza, že ochrana osobnosti človeka podľa § 11 a nasl. Občianskeho zákonníka je založená na súkromnoprávnej báze, to znamená, že ochrany osobnosti sa možno domáhať len pri zásahu, ktorý bol uskutočnený v súkromnoprávnej rovine. Je zrejmé, že pri tvrdenom zásahu do osobnosti žalobcu sa jednalo o výkon verejnej moci, keďže išlo o výkon súdnictva, resp. úkony v rámci trestného konania. Aj štát môže byť subjektom zodpovednosti za zásah do ochrany

osobnosti, avšak len za predpokladu, že konal ako subjekt súkromného práva, teda ako právnická osoba v súkromnoprávnom vzťahu. Pri výkone verejnej moci však orgány štátu konajú ako nadriadené subjekty (t.j. je tu vzťah nadriadenosti a podriadenosti) a to najmä v oblasti verejného práva (kam možno zaradiť aj trestné súdnictvo). Je teda zrejmé, že osoba sa musí orgánom štátu, resp. orgánom verejnej moci (v danom prípade súdu) podriaďovať. Teda nejde o sféru občianskeho práva súkromného. Na základe uvedeného tak aplikácia ustanovení § 11 a nasl. Občianskeho zákonníka nie je v danom prípade možná. Tým nie je dotknuté právo osoby, ktorá tvrdí, že bolo porušené jej ústavné právo, resp. právo garantované Dohovorom o ochrane ľudských práv a základných slobôd, domáhať sa ochrany svojich práv pred Ústavným súdom Slovenskej republiky, resp. ESLP. Nakoniec žalobca to aj tak urobil a Ústavný súd SR vo veci jeho ústavnej sťažnosti rozhodol tak, že jej vyhovel.

6.9 Zhrnúc to čo bolo uvedené v predchádzajúcom odseku, žalobca sa v danej veci na základe ním tvrdených skutočností, nemôže dovoliavať ochrany osobnosti, teda náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch podľa ustanovení § 11 a nasl. Občianskeho zákonníka. Táto všeobecná zodpovednosť podľa Občianskeho zákonníka je v týchto prípadoch vo vzťahu k štátu vylúčená práve pre osobitnú úpravu zákona č. 58/1969 Zb. o zodpovednosti za škodu spôsobenú rozhodnutím orgánu štátu alebo jeho nesprávnym úradným postupom, resp. zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov. Tento právny predpis má, pri tvrdenom nezákonnom pozbavení osobnej slobody v trestnom konaní, povahu špeciálneho zákona vo vzťahu k všeobecnej zákonnej úprave ochrany osobnosti v ustanoveniach Občianskeho zákonníka. Preto sa uplatní všeobecná právna zásada, legis specialis derogat legi generalis, teda, že špeciálna právna úprava (zákon) má prednosť pred všeobecnou právnou úpravou (zákonom). Nakoniec samotný žalobca si popri takto formulovanom žalobnom nároku uplatnil aj „odškodnenie“ podľa zákona č. 58/1969 Zb., pričom ho predbežne so žalovanou aj prejednal (čo je samo osebe rozporné). To znamená, že v prípade škody, príp. nemajetkovej ujmy vzniknutej pri výkone verejnej moci t.j. pri rozhodovaní orgánov verejnej moci o právach, právom chránených záujmoch a povinnostiach fyzických a právnických osôb, je potrebné pre posúdenie zodpovednosti za škodu prednostne aplikovať zákon č. 58/1969 Zb., resp. zákon č. 514/2003 Z.z. (v závislosti od dátumu vzniku zodpovednosti), ktorý v týchto prípadoch zakladá zodpovednosť štátu. Zodpovednosť štátu podľa § 11 a nasl. Občianskeho zákonníka nemožno na tieto prípady aplikovať, táto prichádza do úvahy len v tých prípadoch, ak došlo k inému porušeniu právnej (zákonnej či zmluvnej) povinnosti štátnym orgánom, mimo uplatňovania jeho pôsobnosti pri výkone verejnej moci.

7.1 Podľa § 255 ods.1 Civilného sporového poriadku súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

7.2 Podľa § 262 ods.1, ods.2 Civilného sporového poriadku o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

7.3 O trovách konania súd rozhodol podľa § 255 ods.1 Civilného sporového poriadku, pretože žalovaná bola v konaní plne úspešná. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti tohto rozsudku samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je možné podať odvolanie v lehote 15 dní odo dňa jeho doručenia a to na Okresnom súde Trenčín. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. O odvolaní bude rozhodovať Krajský súd v Trenčíne. Odvolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané. V odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh). Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania. Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Odvolanie proti rozsudku možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vyššie uvedenú vadu, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.